

TRES BAGATEL.LES (Jep Nuix)

De bagatel.les, res. Aquest modest títol solament pot tenir raó per la curta durada de l'obra i no per la modèstia sinó pel sentit de la proporció de l'autor. Si més no... tres treballs, tres investigacions, tres camins, tres intents, tres estudis...

En Jep Nuix no hi ha dreceres. Els seus treballs, absolutament metòdics, fan tots els passos, van graó per graó, investiguen tots els llenguatges, en un disseny de trajectòria linial i contínua.

Ves a saber si van ser exercicis que quan va enllestir va considerar prou bons per donar-los categoria d'obra acabada. Els títols són clars en la concepció tècnica.

I. Mirall de mirall:

El mirall és una de les tècniques compositives més clàssiques a la recerca de la coherència formal. El mirall de mirall hauria de ser l'original. Més senzill i planer, impossible.

II. Connexió

Connexió per a mí és fluxe, continuïtat, lògica del que ve respecte el que s'ha escoltat i, per tan i de nou, coherència.

III. Tensió - Distensió

Un altre concepte classicitzant per a molts la raó de ser de l'art en moviment en el temps que és la música. És curt-llarg, és agut-greu, és fort-fluix... són els paràmetres més bàsics de la música en estat pur, els que li donen comprensió i... coherència.

El que està clar és que Jep Nuix domina els més variats llenguatges compositius i en aquesta obra tria l'escriptura clàssica amb una absoluta precisió (matisos hiperdefinits, atacs "fora de temps" quan no hi ha un temps metronòmic de referència, grupets rítmics irregulars que no es sap dins de quin pols s'han de repartir... tot això a la recerca dels efectes que els títols expliciten.

Stravinsky també hi va passar per aquest estadi d'expressar l'escriptura clàssica i expandir-la fins al límit. I en els dos casos (Stravinsky i Nuix) aquesta aparent complicació en l'escriptura, lluny d'emmanillar l'interpret, li facilita l'execució ja que aquest és el llenguatge que l'interpret coneix i en el que pot trobar-hi la llibertat que l'autor vol donar-li.

El símil en la pintura encara és més clar: tots els abstractes abans han dibuixat bodegons i retrats amb precisió fotogràfica abans de deixar-se anar.

Ja està! Ja tinc el títol: Tres bodegons, si em permets, Jep.

Frederic Sesé

TRES BAGATEL.LES (Jep Nuix)

De bagatelas, nada. Este modesto título sólo puede basarse en la corta duración de la obra y no por modestia sino por el sentido de la proporción del autor. Si acaso ... tres trabajos, tres investigaciones, tres caminos, tres intentos, tres estudios ...

En Jep Nuix no hay atajos. Sus trabajos, absolutamente metódicos, van paso a paso, escalón por escalón, investigan todos los lenguajes... en una trayectoria lineal y continua.

Quien sabe si fueron ejercicios que consideró suficientemente buenos para darles categoría de obra terminada. Los títulos son claros en la concepción técnica.

I. Mirall de mirall (Espejo de espejo):

El espejo es una de las técnicas compositivas más clásicas a la búsqueda de la coherencia formal. El espejo de espejo debería ser el original. Más sencillo y diáfano, imposible.

II. Connexió (Conexión)

Conexión para mí es flujo, continuidad, lógica de lo que viene respecto a lo ya escuchado y, por tanto y de nuevo, coherencia.

III. Tensió-Distensió (Tensión – Distensión)

Otro concepto clásico para muchos la razón de ser del arte en movimiento en el tiempo que es la música. Es corto-largo, es agudo-grave, es fuerte-flojo ... son los parámetros más básicos de la música en estado puro, los que le dan comprensión y .. coherencia.

Lo que está claro es que Jep Nuix domina los más variados lenguajes compositivos y en esta obra elige la escritura clásica con absoluta precisión (matices hiperdefinidos, ataques "fuera de tiempo" cuando no hay un tiempo metronómico de referencia, grupos rítmicos irregulares que no se sabe dentro de qué pulso hay que repartir ... todo ello en busca de los efectos aludidos en los títulos.

Stravinsky también pasó por este momento de exprimir la escritura clásica y expandirla hasta el límite. Y en ambos casos (Stravinsky y Nuix) esta aparente complicación en la escritura, lejos de maniatar al intérprete, le facilita la ejecución ya que éste es el lenguaje que el intérprete conoce y en el que puede encontrar la libertad que el autor quiere darle.

El símil en la pintura es aún más claro: todos los abstractos antes han dibujado bodegones y retratos con precisión fotográfica antes de despegar.

Ya está! Ya tengo el título: Tres bodegones, con tu permiso, Jep.

Frederic Sesé

TRES BAGATEL.LES (Three bagatelles)(Jep Nuix)

These are not bagatelles at all. This modest title can only be based on the work's short duration and not on the author's modesty but on his sense of proportion. They can be... three workshops, three investigations, three searches, three attempts, three studies ...

In Jep Nuix's journey there are no shortcuts. His works, quite methodical, go step by step without skipping a single one, investigating all languages, in a designed linear and continuous trajectory.

Who knows if when these exercises were completed he felt they were good enough to be treated as a finished work. The titles are clear on the technical aims

I. Mirall de mirall (Mirror's Mirror):

The mirror is one of the most classical compositional techniques in the pursuit of formal coherence. The mirror's mirror should be back to the original. It's impossible to be more plain and simple.

II. Connexió (Connection)

Connection for me is flowing, continuity, the logic of what's to come regarding what's being heard, and consequently and again, coherence.

III. Tensió – Distensió (Tension-Relax)

For many people this is another classic concept, almost the main reason for this moving art in time that music is. There is short-long, high-low, silent-loud ... the most basic parameters of music in their purest form, which gives understanding and. .. coherence.

What is clear is that Jep Nuix masters on the most varied composition languages. In this work he uses the classical writing with absolute precision (over concrete indications on shapes, volumes..., "out of time" attacks when there is no a metronomic time reference, irregular rhythm groups when there's not a clear beat where to locate them ... all in the search of the effects exposed in the titles.

Stravinsky also went through this moment of expanding the classical writing to the limit. And in both cases (Stravinsky and Nuix) this writing's apparent complication not only doesn't constrain the interpreter but it helps him on the execution because that's the language the interpreter knows and that's the language where the interpreter can find the freedom the author wants to give him.

The analogy with painting is even more clear: all abstract painting masters have first drawn still lifes and portraits with photographic accuracy before breaking away.

Bingo! I already have the title: Three still lifes, with your kind permission, Jep.

Frederic Sesé